

 YOSHLAR
KUTUBXONASI

Asqad MUXTOR

CHINOR

Asqad MUXTOR

CHINOR

Roman

Yoshlar nashriyot uyi
Toshkent – 2018

UO‘K 821.512.133-32
KBK 84 (50‘)6
M 93

Muxtor, Asqad

Chinor (Matn): roman. /A.Muxtor: – Toshkent: Yoshlar nashriyot uyi, 2018. – 448 b.

Asqad Muxtor nasrining mavzu-mundarijasi rang-barang, qahramonlari xilma-xil va o‘ziga xos. Yozuvchining asarlari markazida mehnat mavzui, o‘zi yashagan asr kishilari obrazi turadi. Siz “Chinor” romanini o‘qish asnosida bunga yana bir bor amin bo‘lasiz.

UO‘K 812.512.133-32
KBK 84 (50‘)6

ISBN 978-9943-5318-7-1

© Yoshlar nashriyot uyi
2018

Tog' bag'ridagi huv o'sha bulut bulut emas, chinor. Darvoqe, tog'ning o'zi ham, qishloq ham uning nomi bilan: Chinortog', Chinorqishloq deb ataladi. Bizning Ochil buva shu yerda tug'ilgan. Men gapni to'g'ri shu kishidan boshlamoqchi edim-u, lekin bu joylarda chinorsiz hech narsani tushuntirib bo'lmaydi. Hatto guzar, undagi katta, gavjum choyxona haqida gap ketganda ham, «Chinorda chaqchaqlashib keldik», «Chinorga borib bir osh qilaylik», deyishadi. Butun qishloq shu chinorning soyasiga joylashgan.

Ochil buva bugun chinor bilan xayrlashmoqda. Butunlay emas, albatta. Vaqtincha. U safar oldidan, har gal shunday qiladi, tirik odam bilan xayrlashganday uzoq tikilib, pichirlashib xayrlashadi.

Hali oppoq tong. Nur uyg'otgan qushcha tovushining ilk kumush halqachalari osmonga o'rlab ketdi. Nim shabadada yashil bulutning har joy-har joyi sovunday ko'pirib, azim chinorning sirli bag'ridan chiqib kelgan sokin va qudratli shovillash olamni tutdi. Quloq solmaganga bu tovush eshitilmaydi ham, lekin Ochil buva uchun hozir tong ham go'yo mana shu shovillashdangina iborat edi. U guzardagi katta oq tosh supada tikka turibdi. Ana shu tog' qishlog'ida bunday qoyatosh serob, ular yo'lkalarda zinapoya, ariqlarda ko'prik, chashmalarda bosma, choyxonalarda supa vazifasini o'taydi. Chinor ham ana shunday qoyatoshdan o'sib chiqqan-u, lekin uning tomirlari tosh ostidagi ona tuproq bag'rida Chinortog'ning il-dizlari bilan tutashib ketgan, deyishadi.

Hali oppoq tong. Guzarda ham, qishloq ko'chalarida ham bir kimsa yo'q. Faqat Ochil buva bilan chinor yuzma-yuz turishibdi.

Ochil buvaga u doim tirikday, qadrdon suhbatdoshday tuyuladi. Dono suhbatdosh. Yoshi allaqachon mingdan oshib ketgan. Ming yil! Uning navnihol paytini ko'z oldiga keltirib bo'lmaydi. U vaqtlar yil sanog'i faqat uchta raqam bilan ifodalangan bo'lsa kerak. Ming yil! Har bahorda yangi libos, yangi hayot. Uning o'n to'qqiz quloqli g'o'dir tanasi o'zining minglab qatlamlari bilan go'yo hayotning manguligini tasdiqlab turadi. Son-sanoqsiz panja barglari ham betinim qimirlab, nurli havodan rizqini terib olayotganday, yuksaklikka intilgani-intilgan. Ochil buva uni doim yosh ko'radi. Mana hozir ham oppoq tongda, navqiron gurkirab, butun vujudidan sarin yoshlik barq urib turibdi. Tarvaqaylab o'sgan silliq, yashil butoqlaridan ko'z o'rmalab tepaga chiqqan sari tanasi sutday oqarib boradi. Guzar ustiga og'ib turgan yettinchi butog'i hali juda yosh, borgan bo'lsa besh yuz-olti yuz yashardir, uning tanasi qiz siynasiday oppoq, sof. U Ochil buvaning yigitlik chog'ida ham xuddi shunday edi, o'shanda ham uning ko'ngliga shu qiyos kelgan.

Ha, chinorga tikilib Ochil buva butun umrini eslaydi. Unga qarab tursa ko'z oldida dengizday bir cheksizlik, yam-yashil cheksizlik ko'rinadi. Umri cheksizday tuyuladi. Go'yo o'zi ham ming yillardan beri yashayotgandek-u yana ming yillar umr ko'radigandek. Shunda u chor atrofga, butun tabiatga xuddi xo'jayinday nazar tashlaydi, tog'lar orqasidagi qora bulutlar, uzoqda yilt-yilt etgan chaqmoqlar bilan senlab gaplashadi:

– Qo'y endi, tongni qiynama, tong otib olsin!

Uzoq tikiladi buva chinorga. Uzoq suhbat qiladi, xayrlashadi. Oxiri ko'ksida soqoli sal titrab, tovushsiz, ko'z yoshsiz yig'lab yuboradi. Yo'q, u qattiq g'ussa chekayotgani yo'q. Chamasi, yig'lagan ham uning o'zi emas, go'yo boshqa birov...

RIVOYAT

Bu chinorni Ochil buvaning uzoq ajdodlaridan biri vabo yili o'tqazgan deyishadi, o'shandan beri bu yerlarga bironta ofat yo'lamagan ekan. Shuning uchun chinorning ziyoratiga atrof-tevarakdan har yili tumonat odam kelib ketadi. Shun-

day bo'lsa ham, uning g'o'dir po'stlog'ida pichoq yarasi u yoqda tursin, bironta tirnoq izi ham yo'q. Chunki chinorning tanasiga tig' tegsa qon tirqirarmish...

Bir yili, u vaqtlarda Ochil buva yetmishlardan endi oshgan payt ekan, qishloqning qariyalari chinorning yoshini hisoblab, uning mingga kiradigan faslini taxminlab, e'lon qilishibdi. E'tiqodga ko'ra, chinor mingga kirgan soati o'zidan-o'zi lovillab yonib ketishi kerak ekan.

O'shandan keyin Chinorqishloqda ham, uning atroflarida ham necha haftagacha tahlika hukm suradi. Chinorning atrofi, guzar, hatto qishloq ham huvillab qoladi. Xalq qirga, dalaga ko'chib chiqqan, tog' etagidagi yashil bulutdan kecha-yu kunduz ko'z uzmaydi. Qariyalar toat-ibodatdan bosh ko'tarmaydi, hamma karomatli yong'inni vahima bilan kutadi.

Bu vahimali kutishdan toliqqan aholi oqsoqollardan aniq kunni belgilashni talab qiladi. Chollar uzoq kengashib, chinorning o't olish paytini aniq aytishadi.

Voqea safar oyi ikkinchi jumasining yarim kechasi yuz berishi kerak edi.

Bu bashoratga faqat Ochil buva ishonmaydi. Chunki bolaligida bobosidan eshitgan hikoyalar hamon yodida edi. Chingizxon zamonida chor atrof tutun ichida qolib, dalalar, qishloqlar, bog'lar lovillab yonganida ham, shu chinorning ulkan yashil borki xuddi hozirgiday gurkirab, «Hayot mangudir, hayot tugamaydi!» degandek, asta shovillab turavergan ekan.

Yo'q, Ochil buva chinorning yonib ketishiga ishonmaydi. Yo ishonmay, yo lovillab o't oladigan bo'lsa, qadrdoni bilan birga yonib ketish niyatida, o'sha kechasi o'zi yolg'iz chinor qoshiga ketadi.

Qishloq aholisi uni shovqin-suron, yig'i-sig'i, qarg'ish, duo, mehr-shafqat, la'nat, hayrat va tahsinlar bilan kuzatib qoladi. Ochil buva Chinorso'qmoqdan asta yurib, tun qorong'iligiga singib yo'qoladi.

Safar oyining ikkinchi juma kechasi bu atrofda yosh-u qari tun bo'yi bedor, Chinortog' etagida haybat bilan qorayib turgan chinorga uzoqdan tikilib tong ottiradi.

Chinor yonmaydi.

Ochil buvaning o'zi bu kecha haqida biron vaqt bironta odamga batafsil hikoya qilganini hech kim bilmaydi-yu, lekin xalq orasida u haqda ertasigayoq duv-duv gap tarqaladi. U kechasi bilan guzardagi o'sha tosh supada tik turib, chinorga tikilib chiqqan emish. Bir soat, ikki soat, o'n soat tikilibdi, go'yo qismatini kutganday, ko'zlaridan yosh tirqirab chiqquncha tikilibdi.

Chinor yonmabdi.

Chinor yonmabdi-yu, lekin bir dam tilga kirib, xuddi inson singari gapirgan emish.

– Men yonib ketsam, zamon oxir bo'ladi! – deganmish chinor.

O'shandan buyon odamlar unga tikilishadi. Lekin chinor oxir zamonnini emas, mangulikni eslatadi odamlarga. Yuzdan oshgan chollar ziyoratga kelganda: «Yoshligimda uni qariya deyishardi, endi o'zim qariyaman, u bo'lsa o'sha-o'sha», deyishadi. Hozir uning yoshini hech kim bilmaydi. Uning yoshini sanash gunoh ham hisoblanadi.

Bu voqea atrofidagi gaplardan yana biri shuki, chinorning gapirganini eshitgan odamning umri boqiy bo'larmish.

Bu gapning qanchasi rivoyat, qanchasi haqiqat – bilmayman, lekin Ochil buva hamon hayot, bu yil qovun pishig'ida to'qson to'rtga kiradi, hali chinorday baquvvat. Unga qarab tursangiz chinorning gapirganiga ham ishongingiz keladi. Chinor bilan yolg'iz ro'baro' qolib, astoydil ixlos bilan quloq solsangiz, siz ham uning asriy xayollarini eshitganday bo'lasiz. U zamonlar haqida, hayotning kuchi, zavolsizligi haqida gapiradi. O'yga tolsangiz, uning sokin shovillashida inson tovushini ilg'aganday bo'lasiz. «Nahotki, nahotki mening ham umrim...» deb pichirlaganingizni bilmay qolasiz. O'z tovushingizni eshitib hushyor tortasiz-u jilmayib qo'yasiz. Chinor hamon shovillaydi.

Yo'q, chinorning gapirganiga birdan-bir guvoh hozircha Ochil buva. Buning rivoyatligini ham hamma biladi, haqiqatli-

giga ham hech kim shak keltirolmaydi. Yuqorida aytganimdek, chinor haqida gapirmay turib, Ochil buvaning ta'rifiga kirishish ham qiyin. Chunki bu gaplarni bilmagan odam ham, Ochil buvani ko'rsa, albatta bir azim kuch esiga tushib: «Chinorday odam ekan!» deb, bir karra hayrat barmog'ini tishlamog'i bor.

...Ochil buva o'rtancha o'g'li brigadir Tolibjon bilan birga hovli to'ridagi alohida xonada istiqomat qilardi. Irg'ay tayog'ini to'qillatib guzardan qaytib kelsa, hovlida mashina tayyor turgan ekan. Tolibjon ham uvali-juvali, xotin, bola-chaqasi bilan chiqib boboni kuzatgani otlangan edi. Bobo shofer bolaning salomiga alik oldi-da, ayvonga chaqqon chiqib, qoziqdagi safar chakmonini bilagiga soldi. Keyin kelinining, nevaralarining peshanalaridan bir-bir o'pdi.

– Azimjon, kun tig'iga qolmay yo'lga chiqib olaylik! – dedi Ochil buva mashina tomon yurib. Ichkaridan hali ohori to'kilmagan yangi beqasam to'n kiygan, jussasi kichik, mul-lavachchaga o'xshash rangi siniqqina bir yigit ikkita tugun ko'tarib chiqdi. Azimjon shu edi. Ochil buvaga qaraganda u boshqa bir olam: g'archli yaltiroq etik, ipak ko'ylak... hammasi bejirim, hammasi nafis, taxi buzilmagan. Ayniqsa beqasam bilan chust do'ppini endi kiyganga o'xshaydi, xuddi omonatday ehtiyot qilardi. Ochil buva uning oldida tog'dek. Chang qo'nsa bilinmaydigan qum rang ko'n etikning brezent qo'nji baquvvat boldirida yumshoqqina yig'ilib turibdi. Uzun oq yaktak ustidan pastgina, bo'shgina bog'lagan qiyiqlar belning qadimiy navqiron kuchini ardoqlayotgandek. Boboning keksaligi faqat katak-katak charmddek pishiq ko'ksini to'ldirib turgan qorday oq to'rva soqolidangina bilinar edi. Ochil buva o'tkir qora ko'zli, serqosh, chiroyli yigit bo'lgan. Uning yigitlik ko'rki hozir ham mo'ylovining bir uchi bilan-gina jilmayishidami, sal cho'kkan ko'zlarining yiltirashidami, qirg'iz qalpoqni qiyaroq, qo'ndirishidami – nimasidadir saqlanib qolgan.

Ular tugunlarni joylab, ochiq mashinaning ikki yon kursisiga chiqib o'tirishdi.

– Akamni so‘rab qo‘ying, buva! – deb qichqirib qoldi Tolibjon chug‘ur-chug‘ur bolalarini qo‘ltig‘iga olib.

Biz-chi, azizlarim, biz qayerga o‘tiramiz? Biz ham bori-shimiz kerak-ku, Ochil buvadan gap ochgan ekanmiz, u bilan yo‘lga chiqishimiz zarur. Bu uning umr yo‘li desak, katta ketgan bo‘larmiz, yo‘q, bu uning har yilgi oddiy safari. Lekin bu safarda ham u mana shu ona-yerga, haligi azim chinorday tomir yoygan katta oilasining bir qismini aylanib, jigarbandlarining holidan xabar olib, otalik burchini o‘tab qaytadi. Ne-ne odamlar, voqealar, taqdirlar...

Qiziqmi? Qiziq, deganlar yuraversin.

Ketdik.

Siz bilan bizga joy ham zarur emas. Chetdan kuzatib ketaveramiz.

Mashina hademay asfaltga chiqib oldi. Hali quyosh ufqda, yo‘llar shabnamdan qorayib, uzoqlarga chorlab turibdi. Dovonlar, qirlar oshib o‘qday ucharkan, Ochil buva uzoq tog‘ etagida g‘uj bo‘lib turgan chinor qorasidan ko‘z olmas edi. Azimjon esa ufqqacha qizarib yotgan kakra gulining tungi uyqudan bosh ko‘tarishini birinchi ko‘rishi. Bu cheksiz gilamning lovillashidan ko‘zi tolqandagina, bobosiga qarab gap qotadi.

– Qaysi yo‘ldan yuramiz, bobo?

Uzoqda oltinlangan bug‘doyzorlar, paxta dalalarini shartta kesib ufqqa sanchilgan yo‘llar yaltirar, yaylovlarda ilon izi so‘qmoqlar chuvalashib yotar edi.

– Bu yo‘llarning qaysi biridan yursang ham bironta jigarbandingga duch kelasan, bolam, – dedi Ochil buva olis-olislarni ko‘zi bilan birato‘la ilg‘amoqchiday uzoqlarga qarab. Xo‘rsindimi, dala havosidan o‘pkasini to‘latib nafas oldimi, soqol enlagan ko‘ksi qalqib ketdi. Ochil buva bolalari-yu nevaralaridan bir yuz o‘ttiz yettitasini biladi. Undan narisining – evara-chevaralarining hisobiga yetolgan emas. Bu oila butun o‘lka bo‘ylab yoy‘ilgan. Mana bu qadrdon ona tuproqning har qarichiga ildiz otgan bu avlod. Bir yeriga bir

nayza sanchsang, shularning tomiriga tegadi. Kattakon bir el. Lekin bobo uchun esa oddiy oila. «Bolalarim», deydi.

Azimjon qirqlarga borib qolgan bo'lsa ham, Ochil buva unga «bolam» deganida yarashib turadi.

- Hozir Orif tog'amnikiga boramizmi?
- Orif tog'angnikiga boramiz, bolam.
- Orif tag'am kattamilar, mening oyimmi, bobo?
- Sening onang katta edi, bolam.

Bir haftadan beri savolga tutayotgan Azimjonga u qarindoshlarining ko'plari haqida gapirib berdi. Orifjon tog'asi haqida ham hikoya qildi. Lekin hammasini gapirib tugatib bo'ladimi? Qaysi birini aytsin? Bularning hammasini gapirib berishdan, bitta-bitta borib ko'rish oson. Buning ustiga, bobosining hikoyalariga Azimjon uncha tushunqiramayapti ham shekilli. Urug'ini zamon shamoli uchirib, begona yurtda unib chiqqan bu zaif nihol boboning dengiz dovuliday shiddatli va go'zal hikoyalarini ko'tarolmadi chog'i, oxiri ishonmay qo'ygani bilinib qoldi. Shuning uchun Ochil buva uni o'zi bilan safarga olib chiqishga qaror qildi.

Azimjon begona yurtda tug'ilib katta bo'lgan. Ota yurtimda qavm-qarindosh-u avlod-ajdodimiz tamom qirilib ketgan, degan fikrda ekan. Daf'atan butun bir el, yuzlab jigarbandi, bu tuproq, bu manzara, bu tarix, bu afsonalar-u bu voqealar – barchasi o'ziniki ekanini hali aqliga sig'dirolganicha yo'q.

Azimjon o'zi badavlat korchalon. Yigit yoshidan buyon qorako'l bo'yicha noyob mutaxassis. Tug'ilgan yurtidagi katta qorako'l firmasida salmoqdorgina ota meros ulushi bor ekan. Esini tanibdiki, bobolar yurtiga bir ziyorat qilishni orzu qilardi, mana, Leningrad auksioni bahona bo'lib kelib qoldi. Avval xalqaro auksionda mashhur bir firmaning eksperti to'satdan yo'qolib qolib, anchagina to'polon bo'ldi. Keyin, Azimjon bobosini topgandan so'ng, qayerdaligini va bu o'lkada bir fursat qolajagini bildirib, g'avg'oni tinchitdi. Mana, bir haftadirki, u buvasi bilan birga. Ota-bobo rasmiga havas qilib, g'archli etik, shoyi qiyiq, beqasam to'n, chust do'ppi olib kiydi. Bularni olib

Bu tanishuv parchasidir. Asarning to'liq versiyasi
<https://kitobxon.com/uz/asar/3555> saytida.

Бу танишув парчасидир. Асарнинг тўлиқ версияси
<https://kitobxon.com/uz/asar/3555> сайтида.

Это был ознакомительный отрывок. Полную версию
можно найти на сайте
<https://kitobxon.com/ru/asar/3555>